

Gyerekeknek énekelt, tanult, utazott, és ha kellett füvet is nyírt a Németországban töltött egy év alatt a székeludvarhelyi **Ráduly Beatrix**, aki érettségi után úgy döntött, nagyban is kipróbálja, amit itthon már kószolgatott: az önkéntes munkát.

Érettségi után, egyetem előtt

Beatrix hétfő délután a **Caritas székeludvarhelyi központjában** mesélt az önkéntesként végzett munkájáról, élményeiről és tapasztalatairól, ezen a szervezeten keresztül utazott ugyanis tavaly januárban a németországi Trierbe (Luxemburgtól nem messze), hogy ott egy családközpont munkáját segítse.

Nagyobb közösségi programok szervezése, ahol a szülők és a gyerekek együtt lehetnek, és a szülők is részt vesznek a programokban.

Hagyd a gyereket tanulni

A **Fidibus nevű intézmény**, ahol Beatrix dolgozott, egy olyan hely, amely a **családoknak kínál közösségi programokat**

, minden korosztály megtalálhatja magának a megfelelőt. Minden nap más-más programmal várták az érdeklődőket, a közönség pedig elég színes: olaszok, arabok, franciák mind megfordultak a központban.

"Szakmai szempontból ez nagyon jó volt, mert új nevelési módszereket ismertem meg" – meséli Beatrix. Hetente kétszer volt például játszóház Emmi Pikler módszere szerint, amelynek a lényege, hogy a gyerek a saját ritmusában, a saját tapasztalataira alapozva fejlődik, nem kell a felnőtteknek beleszólni ebbe a folyamatba.

Legyél te is önkéntes!

A Caritas 2018-ra is keres önkéntest Németországba, 18-27 év közötti fiatalok jelentkezhetnek. Részletek ezen a weboldalon, vagy Molnár Szende önkéntes koordinátornál: szende.molnar@caritas-ab.ro, 0732830171.

Ezt akkor értettem meg, amikor kiderült, hogy nem szabad visszagurítani a gyerekeknek a labdát, azért, hogy neki kelljen utánamászni, és ezt élje meg következményként – magyarázza Beatrix, aki hazatérése után pedagógusként kezdett dolgozni Zetelakán, hátrányos helyzetű gyerekekkel foglalkozik.

Zenetörpék

Németországban nem fektetnek nagy hangsúlyt a zenei nevelésre, ezért a központban gyakran tartottak zenés foglalkozásokat, énekel, hangszerekkel a gyerekeknek, volt gitár óra és közös családi lazulás is.

Beatrix azt mondja, **a játszótéreket már nem nagyon igénylik a németek**, inkább a hasonló központokba járnak foglalkozásokra, hogy közösségi élményben legyen részük, és szocializálódjanak a gyerekek.

A családközpont programjait időnként iskolákba is elvitték, vakációs foglalkozások, pedagógus továbbképzők, zeneterápiás projektek lebonyolítása is hozzátartozott még az önkéntes munkához. Tartottak **többnyelvű meseolvasást** is, csillogó szemekre figyelt fel, amikor magyarul, és akkor is, amikor románul olvasta a történetet.

"Sokat énekeltünk, szinte több gyerekdalt tudok most németül, mint magyarul" – mondja. De nem csak csupa móka és kacagás volt az élet, körülbelül fél év elteltével egyre több feladatot bízta rá, mivel akkor már németül is magabiztosabban beszélt. "Volt, hogy fűvet kellett nyírni, vagy éppen főzni" – meséli.

Ami a napi programot illeti, fél 9-től délután 5-6-ig tartott a munkaidő, de az oda- és

hazautazással együtt majdnem az egész nap ráment a munkára, bár ez nem volt nagyon megerőltető – mondja Beatrix. És kompenzálta is részben a 24 szabadnap és a hétvégék. Így jutott ideje a munka mellett néhányszor hazautazni, vagy kirándulni Párizsba, Luxemburgba, és a krakkói Ifjúsági Világtalálkozóra is eljutott.

Az év során négy szemináriumon is részt vett a kezdeti önkéntes csapattal együtt. Ezek jó alkalmat biztosítottak arra, hogy jobban megismerjék egymás kultúráját, ugyanakkor Németországot is.

Fiúk kézenfogva

Beatrix szerint ezeken a szemináriumokon a sztereotípiákon túl megtudtak egymás hazájáról meglepő dolgokat, például azt, hogy Ruandában teljesen megszokott, és **csupán a barátság jele**, ha két fiú kézenfogva sétál, ugyanitt óriási esküvőket tartanak, mert a vendég is hívhat vendéget.

Burkina Fasoban ha egy férfinak nincs felesége akkor nem lakhat együtt egy másik nővel, még rokonnal sem, **az araboknál csak akkor illik vendégségbe menni, ha legalább háromszor**

meghívtak , az első kettőt, mintha nem gondolnák komolyan, Ukrajnában pedig januárban ünneplik a karácsonyt.

Egyik alkalommal Berlinben töltöttek tíz napot a csapattal, meglátogatták a parlamentet, a berlini falat, és egy koncentrációs tábor is. Ez a bolíviai és ruandai önkénteseknek volt a leginkább megrázó élmény, hiszen ők semmit nem tudtak a német történelemről, „le voltak sokkolva.”

Kipróbálták azt is, hogy milyen kerekesszékkal közlekedni a városban, egy sérülteket foglalkoztató farmra is eljutottak.

"Ilyen szempontból van még mit fejlődünk" – véli Beatrix – "mert Németországban sokkal elfogadóbbak a szellemi és a fizikai sérültekkel szemben egyaránt. Ott például természetes, hogy az erdő közepén szervezett koncerten is van akadálymentesített mosdó, sőt, kimondottan sérülteknek szóló buli is.

Ehhez képest itthon sokáig nem is tudtam arról, hogy egyik barátomnak van testvére, mert szellemileg sérült" – állítja kontrasztba a két helyzetet.

Két udvarhelyi ha találkozik

Meglepő élmény volt az is, amikor egy hajléktalanszállón **udvarhelyivel találkozott** – meséli Beatrix. Az ott tartózkodók közül hárman voltak Romániából. Az egyikük azt mondta, azért ment ki Németországba, mert ott hajléktalanként többet keres, mint itthon munkával.

Az is érdekes, hogy a hajléktalanok közül **sokan nem kéregetnek**. Ezen a szállón egy euróért meleg ebédet kaphatnak, azon kívül zuhanyozhatnak, játszhatnak az emberek. A pénzt többen abból szerzik, hogy összegyűjtik, és beváltják a műanyag palackokat, 25 eurócentet kapnak darabjáért.

Ilyenek a németek

A német pontosság valóban igaz, erősítette meg Beatrix, és részben **a távolságtartás is jellemző a németekre**

Igaz, ez csak hónapok elteltével volt észrevehető, amikor már jobban értette és használta a

nyelvet. Az érzelmeiket kevésbé mutatják ki, nem lehetett például kézenfogva látni a szülőket, akik a foglalkozásokra jöttek a családdal, ők úgy gondolják, hogy **az érzelmek nem tartoznak a külvilágra**

.

Egy kérdésre válaszolva Beatrix elmondta, Trier közelében volt egy menekülttábor, de ő nem tapasztalt konfliktust vagy problémát emiatt. A helyiek közül ugyan nem ért mindenki egyet a menekültek befogadásával, de a központ, ahol dolgozott nyitott volt számukra is.

Vissza kell szokni

Beatrix azt is elmondta, számára nehezebb volt mindenkitől búcsút venni és hazajönni, mint egy évvel korábban kiutazni Németországba, mert nem tudja, hogy fogja-e még látni valaha a barátait a világ másik végéről.

Úgy érzi, sokkal magabiztosabb és önállóbb lett az egy év alatt, nyelvet tanult és – ahogy ő fogalmazott – **mély barátságok szövődtek ez idő alatt.**

"Közben persze itthon is változtak a dolgok és emberek, vissza kell szoknom a családba, mert egy évet egyedül éltem" – mondja. De ez egy olyan tapasztalat volt, amit kár lett volna kihagyni.